

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci **žalobce: T. T. D.,** zastoupen Mgr. Petrem Volšíkem, advokátem, se sídlem Sokolovská 161, Praha 8, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2004, č. j. 46 Az 819/2003 - 20,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM - 1462/LE - HA18 - P17 - 2002 ze dne 1. 7. 2003 nebyl žalobci (dále jen „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a nebyla na něho vztažena překážka vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatel v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by představovaly pronásledování nebo opodstatněnou obavu z něho. Zmínil pouze, že z vlasti vycestoval v roce 1988 na základě mezivládní dohody a nyní má na území České republiky družku a tři děti. Dále sdělil, že by v případě návratu do Vietnamu měl existenční potíže. Až v průběhu pohovoru vyslovil stěžovatel též obavu z postihu za svévolný odchod z armády, kde byl zaměstnán. Žalovaný však došel k závěru, že tato jeho tvrzení jsou nevěrohodná, protože v roce 1988 vycestoval z vlasti se souhlasem státních orgánů. Žalovaný tak po zhodnocení

stěžovatelových výpovědí neshledal splnění podmínek výše uvedených ustanovení zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v zákonné lhůtě žalobu ke Krajskému soudu v Praze, v níž namítal porušení jednotlivých ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ukládajících procesní povinnosti správnímu orgánu. Tyto své námitky však nijak blíže nekonkretizoval, pouze uvedl, že se obává návratu do Vietnamu, jelikož by tam byl pronásledován vojenským soudem jako vojenský zrádce. Důkazy o tom nemůže předložit, jelikož je již 16 let v České republice. Dále namítal porušení § 12 a § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem uvedeného soudu ze dne 1. 6. 2004, č. j. 46 Az 819/2003 - 20, byla žaloba stěžovatele zamítnuta. V odůvodnění krajský soud uvedl, že skutková zjištění, z nichž vycházelo rozhodnutí žalovaného, byla dostatečná a závěry vyjádřené v napadeném rozhodnutí jsou v souladu se zákonem. Dále konstatoval, že žalovaný postupoval správně, když stěžovateli azyl pro nesplnění podmínek zákona o azylu neudělil, jelikož jím uváděné skutečnosti nelze považovat za pronásledování či opodstatněnou obavu z něho ve smyslu § 12 tohoto zákona. Soud shledal správným i závěr žalovaného, že stěžovatelova tvrzení ohledně obavy z pronásledování vojenským soudem jsou nevěrohodná a účelová. Předně zohlednil, že tyto skutečnosti neuvedl v žádosti o azyl ani ve svém vlastnoručně psaném prohlášení, dále pak v pohovoru uvedl jiný druh vojska, u něhož měl sloužit, než v žádosti a zejména vycestoval z vlasti na základě mezivládní dohody, tj. s vědomím státních orgánů, které mu vycházejí vstříc i na území České republiky. Soud se rovněž ztotožnil se závěry žalovaného o neexistenci překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení rozsudku krajského soudu. Poukazuje na kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a konkrétně tvrdí, že stěžovatel uvedl řadu relevantních skutečností, které žalovaný i krajský soud považují za nevěrohodná, aniž by k tomu byly vyžádány další podklady či důkazy. Pokud stěžovatel konal službu v armádě po dobu pěti let, je pravděpodobné, že tomu tak bylo u různých jednotek. Naopak pro věrohodnost jeho tvrzení svědčí detailní vylíčení některých skutečností ohledně odchodu z armády a následného vyhýbání se vojenským obsílkám. Rovněž dle jeho názoru nelze vyzdvihovat ekonomické důvody nad důvody jiné a tímto odůvodňovat nevěrohodnost stěžovatelových tvrzení. Závěrem uvedl, že je třeba, aby bylo dokazování doplněno vyžádáním si potřebných dokladů k prověření tvrzení žalobce. Zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení. Z výše uvedených důvodů navrhuje žalovaný zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání jejího odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatel namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a tedy kasační stížnost je přípustná.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel namítal porušení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by skutková zjištění, z nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu. Naopak je toho názoru, že zjištění učiněná žalovaným vycházejí zejména ze skutečností, které sdělil sám stěžovatel. Nebylo rovněž zjištěno, že by při zjišťování skutkové podstaty byl žalovaným porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem a že by tato skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí, a nelze ani dovodit, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Žalovaný musí umožnit žadateli o azyl sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován. Tímto způsobem žalovaný v případě stěžovatele postupoval, přičemž ze spisu není patrno, a stěžovatel to ani netvrdí, že by byl jakýmkoliv způsobem v průběhu řízení o udělení azylu omezován při sdělení důvodů azylu, jež sám uplatňoval. Skutkový stav tak byl zjištěn řádně a přesně a důkazy, které si žalovaný opatřil, jsou pro posouzení daného případu dostačující.

Ke konkrétním stěžovatelovým námitkám pak Nejvyšší správní soud uvádí: Jelikož často není v možnostech žadatele o azyl prokázat svá tvrzení jiným způsobem, než vlastní věrohodnou výpovědí, je srovnání skutečností jím uvedených v žádosti o azyl, vlastnoručně psaném prohlášení a v pohovoru zásadním měřítkem jeho věrohodnosti. Pokud tedy žadatel některé podstatné skutečnosti vůbec nezmíní ve své žádosti a zejména ve vlastnoručně psaném prohlášení a uvede je až u pohovoru, nelze správnímu orgánu vytýkat, že k nim přistupuje s určitou mírou pochybností. To platí tím spíše, jestliže zároveň obsahuje žádost o azyl sdělení, že jiné než uvedené důvody k podání žádosti o azyl žadatele nevedly. Aplikováno na případ stěžovatele, je nutno poukázat na skutečnost, že v žádosti o azyl za důvod jejího podání uvedl potřebu starat se o své tři děti a družku, přičemž výslovně dodal, že jiné důvody nemá. Když v pohovoru zmínil obavu z pronásledování vojenským soudem a žalovaný podrobně zjišťoval další relevantní okolnosti, vyvstaly ve stěžovatelových výpovědích další rozpory s obsahem žádosti o azyl, neboť podle žádosti byl podpraporčíkem vzdušné obrany a podle pohovoru podporučík u pozemního vojska. Žalovaný i krajský soud správně konstatoval, že další podstatnou okolností znevěrohodňující stěžovatelovy výpovědi je jeho vycestování na základě mezivládní dohody, tj. se souhlasem státních orgánů, stejně jako bezproblémový kontakt se zastupitelskými orgány v České republice. Vzhledem k výše uvedenému nelze přisvědčit námitce, že podrobný popis okolností odchodu z armády a následujících událostí činí stěžovatelovu výpověď věrohodnou. Přestože sám uplatňuje nezbytnost provedení dalšího dokazování, neuvedl žádné konkrétní návrhy na doplnění dokazování. Nejvyšší správní soud vzhledem k tomu, že závěry žalovaného i krajského soudu považuje za správné a zákonné, neshledal potřebu dalšího doplňování dokazování.

Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na výše uvedené důvody tvrzené ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu